

CURAJUL DE A SPUNE STOP!

Era o zi frumoasă de primăvară. Vlad mergea prin curtea interioară a școlii împreună cu prietenul lui, Andrei.

Erau în clasa a V-a și, chiar dacă nu erau cei mai populari copii, aveau una dintre cele mai frumoase prietenii.

Andrei era un băiat liniștit, mereu cu o carte în mână. Purta ochelari mari și vorbea încet. Unii colegi îl considerau „ciudat”, doar pentru că era diferit. Vlad îl plăcea pentru bunătatea și calmul lui.

Într-una dintre pauze, cei doi s-au așezat pe o bancă și au început să-și mănânce sandvișurile. Liniștea lor a fost curând tulburată de două voci cunoscute: Darius și Mihai, colegi mai mari, care adesea se distrau pe seama altora.

— Ce faceți, mă, fraierilor, aici? — a spus Mihai, cu un zâmbet batjocoritor.

Fără niciun motiv, cei doi s-au apropiat, au râs și, într-o clipă, i-au dat sandvișul lui Andrei pe jos.

Andrei s-a speriat. Nu a zis nimic, doar a privit în pământ, roșu la față.

Vlad a simțit cum îl cuprinde furia. Ar fi putut să tacă... dar ceva din el nu-l lăsa.

Fără să țipe și fără să amenințe, a spus ferm:

— STOP! Nu e în regulă ce faceți. Nu e o glumă să umilești un coleg!

— Ce zici tu, piciule? Te-ai făcut avocat? — a râs Mihai.

— Da. Îl apăr, pentru că nu aveți niciun drept să vă purtați așa.

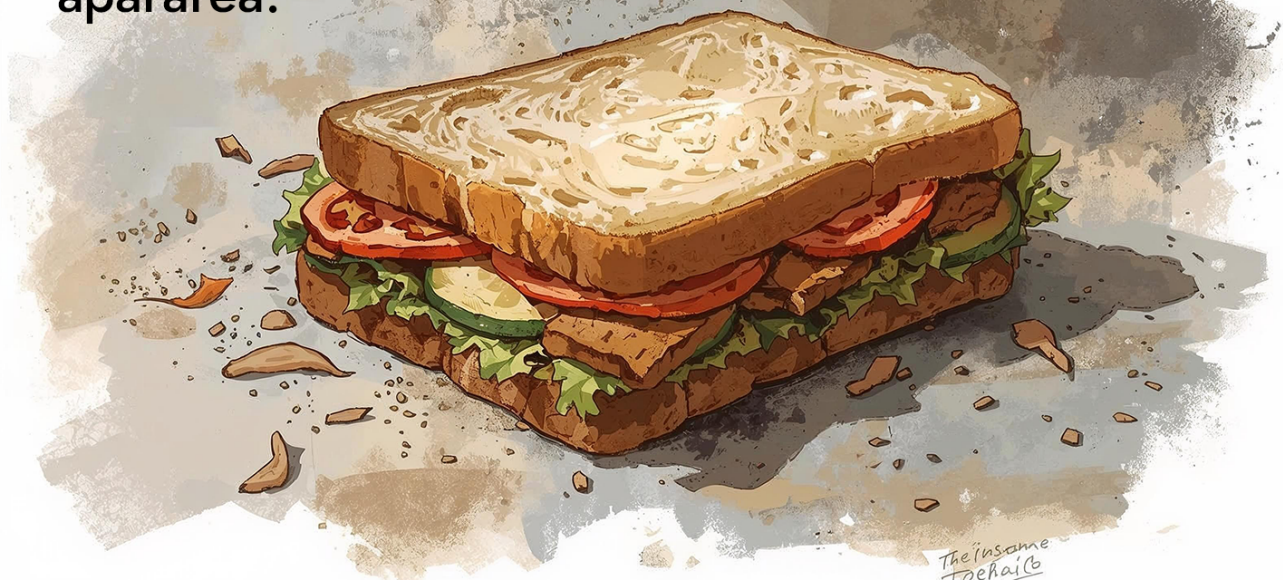
Darius a ridicat din umeri.

— Hai, mă, că doar glumeam și noi un pic!

În acel moment, Alexandra, sora lui Vlad, a trecut prin curte și a auzit conversația.

— Ce se întâmplă aici? De ce e sandvișul lui Andrei pe jos? — a întrebat ea.

— M-au necăjit băieții și mi-au aruncat mâncarea,
— a spus Andrei încet, — dar Vlad mi-a luat apărarea.

— Poate vrei să merg la domnul director și să-i povestesc cum vă distrați voi, — a spus Alexandra, privind hotărât spre Darius și Mihai.

Cei doi au râs fals, dar privirea serioasă a lui Vlad și a Alexandrei i-a făcut să dea înapoi.

După ore, acasă, Vlad era tăcut. Nu povestise nimic. Nu pentru că îi era rușine, ci pentru că i se părea ceva firesc să-și apere prietenul. Alexandra, însă, i-a spus tatălui lor ce s-a întâmplat.

— A făcut ce trebuia, — a spus ea. — A spus „STOP” când nimeni altcineva nu a avut curajul s-o facă.

Tatăl a venit în camera lui Vlad, s-a așezat lângă el pe pat și i-a pus o mână pe umăr.

— Sunt foarte mândru de tine, fiule. Ai avut curaj. Poate că azi, datorită ție, Andrei nu va mai merge acasă cu lacrimi în ochi.

Vlad a ridicat privirea. În ochii tatălui său a văzut blândețe și înțelegere. N-a fost nevoie de alte cuvinte.

În ziua aceea, Vlad a înțeles că uneori curajul nu înseamnă să lupți sau să ridici vocea, ci să fii primul care are tăria de a spune:

„Ajunge!”

Și asta, uneori, poate schimba totul.

